

به یاد او که ماندگار شد...

انتشار نوزدهمین شماره علم زبان مقارن است با نخستین سالروز درگذشت دردناک و نابهنگام دکتر کورش صفوی که افزون بر مقام استادی در گروه زبان‌شناسی دانشگاه علامه طباطبائی، در شمار بانیان و حامیان این مجله بود.

«کورش صفوی» معنی را شناخت و تا زمانی که قلم می‌زد، کوشید که معنی را بشناساند. او معلمی را در ساده‌سخن‌گفتن و ساده‌نوشتن معنی می‌کرد. زندگی برای او در لبخند همیشگی‌اش بر چهره و نشانیدن لبخند بر لب دیگران معنی می‌شد.

اندیشیدن را برتر از هر چیزی می‌دانست و رسالت دانشجو را در پرسشگری خلاصه می‌کرد. او که همواره در پیشگفتار کتاب‌های ارزشمندش از آشفستگی ذهن‌اش سخن می‌گفت، در آموزش، پژوهش و نگارش، به‌غایت منظم و دقیق بود و نظام‌مند عمل می‌کرد؛ می‌دانست چه می‌خواهد و به دنبال پاسخ برای کدام پرسش‌هاست؛ از طرح موضوعات و مفاهیم بدیهی شروع می‌کرد و تک‌تک آنها را با طرح نمونه‌های فراوان از زبان فارسی به چالش می‌کشید و اینگونه خوانندگان‌اش را به تردید در باب همان بدیهیات سوق می‌داد تا پیش از پذیرفتن نظریه‌ای، دیدگاهی یا مطلبی که ظاهراً علمی و پذیرفتنی است، تا پیش از اینکه مشعوف فکر دیگری شوند، خودشان بیاندیشند؛ شاید واقعیت چیز دیگری باشد، یا شاید شکل دیگری داشته باشد!

مادامی که او بود، خیال‌مان از بابت همه‌چیز راحت بود؛ همه‌چیز همانگونه که باید پیش می‌رفت؛ این را همه اذعان دارند؛ خواه دانشجویان کنونی‌اش و خواه استادانی که دانشجویان دیروزش بودند و او به تک‌تک آنها افتخار می‌کرد؛ کورش صفوی به معنی واقعی، معنی‌شناسی صاحب‌نظر و انسانی بزرگ بود.

روانش شاد و یادش گرامی